

De Tao van Politieke Correctheid

In de oude wereld geloofden mensen
dat harmonie ontstond
wanneer niemand meer iets zei
dat anderen ongemakkelijk maakte.
Dus begonnen zij hun woorden:
te filteren,
te verpakken,
te verzachten
en soms zelfs te verbergen
uit angst om verkeerd begrepen te worden.
Maar hoe voorzichtiger zij spraken,
hoe moeilijker het werd
om waarheid nog werkelijk te herkennen.
Toen vroeg een leerling aan de meester:
"Waarom voelen zoveel gesprekken tegenwoordig onnatuurlijk?"
De meester nam hem mee
naar een tuin vol zorgvuldig gesnoeide bomen.
Iedere tak was perfect gevormd.
Geen blad stak nog uit.
Maar de tuin voelde vreemd stil.
Bijna levenloos.
"Waarom voelt deze tuin niet vrij?" vroeg de leerling.
De meester glimlachte zacht.
"Omdat alles wat spontaan wilde groeien
werd teruggesnoeid uit angst voor imperfectie."
De leerling werd stil.
Daarna liepen zij door een grote stad.
De leerling zag mensen:
voorzichtig spreken,
woorden vermijden,
en voortdurend bang zijn
om iets verkeerd te zeggen.
Sommigen spraken niet meer vanuit oprechtheid,
maar vanuit angst voor afwijzing.
"Waarom maakt dit mensen zo gespannen?" vroeg hij.
De meester keek naar een vogel
die vrij zong zonder na te denken
over hoe hij klonk.
"Omdat waarheid moeilijk kan ademen
wanneer angst voortdurend meeluistert."
De wind streek zacht door de straat.
"Maar meester... moeten mensen dan maar alles zeggen?"
De meester schudde rustig zijn hoofd.
"Bewust taalgebruik is wijs."
Hij keek naar het stromende water
dat zowel zacht als krachtig kon zijn.

"Maar wanneer vriendelijkheid verandert
in angst voor waarheid..."
Hij liet een blad in het water vallen.
"...verliest taal langzaam haar helderheid."
De leerling dacht lang na.
"Dus politieke correctheid is verkeerd?"
De meester glimlachte zacht.
"Compassie is nooit verkeerd."
Hij keek rustig naar de horizon.
"Maar woorden die alleen nog voortkomen uit angst,
brengen zelden echte verbinding."
De stad bleef rumoerig om hen heen.
Toen sprak de meester:
"De arrogante mens gebruikt waarheid
als wapen."
Hij keek naar de stille vogel in de lucht.
"Maar de wijze mens zoekt een pad
waar waarheid én medemenselijkheid
naast elkaar kunnen bestaan."
De leerling keek zwijgend naar de open hemel.
En voor het eerst begreep hij:
dat ware harmonie niet ontstaat
wanneer iedereen hetzelfde zegt...
maar wanneer mensen leren spreken
zonder hun menselijkheid
of hun eerlijkheid te verliezen.

